

Alain de Benoist

Rozhovor s Alainem de Benoist pro francouzské stránky Boulevard Voltaire vedl Nicolas Gauthier

Nicolas Gauthier: Francouzská komunistická strana (PCF) nedávno upustila od dalšího užívání svých tradičních symbolů - srpů a kladiv. Ve Francii jistě oproti minulosti ubylo rolníků, přesto - co si o tak zjevném distancování se od minulosti myslíte?

Alain de Benoist: Podle mého soudu by to mělo vyvolat stejné znechucení jako všechna podobná zapření. Pochopitelně nesmíme zapomínat na četné temné epizody v historii PCF. Přesto však tato strana po desetiletí dávala velkou naději milionům dělníků. PCF se však postupně vzdala úplně všeho: revoluce, generální stávky, diktatury proletariátu. Dnes jde o sociálnědemokratickou stranu, věnující se více než obraně lidu před Kapitálem „boji proti sociálnímu vyloučení“ ve jménu lidských práv (které podrobil zdrcující kritice už Marx). Srp a kladivo byly velmi čitelnými symboly lidu. Rád bych řekl, že lid nikam nezmizel (dělníci a zaměstnanci i dnes představují většinu francouzského obyvatelstva) a třídní boj zuří s neztenčenou intenzitou. Stačí se ale podívat na dnešní komunistické vůdce: Marie-George Buffet nedává vzpomenout na Louisu Michel nebo Rosu Luxembourgu. Vypadá jako ostatní - tedy jako služka po přechodu. Pierre Laurent je zase k nerozeznání od běžného úředníka (což také přesně je). **Amienská charta** z roku 1906 žádala odstranění „systému mzdy a velkokapitálu“. I tento cíl byl opuštěn. Jak dlouho potrvá, než srp a kladivo - nástroje proletariátu - nahradí vibrátor a televizní ovladač?

PCF se distancuje od minulosti, aby se více „přizpůsobila současným podmínkám“ - čímž dává najevo neochotu i neschopnost pokusit se je změnit. Kněží se vydali podobnou cestou, když zavrhlí svůj tradiční oděv. Co se homosexuálů týče, jsem překvapen, že odpůrci sňatků stejného pohlaví nejsou schopni vidět tuto touhu po oficiálním svazku jako důkaz „zburžoaznění“. V homosexuální komunitě vždy vzkvétal subverzivní proud a všichni homosexuálové, které jsem znával, byli velice hrdí, že nejsou „jako všichni ostatní.“ Dnes podle všeho netouží po ničem jiném, než se líbat na veřejnosti, společně nakupovat a měnit plínky! Můj přítel Guy Hocquenghem by se zalknul vztekem. Na všech stranách dochází

k normalizaci – další výsledek „monomyšlení“ 1]

NG: Ještě k oné „sovětské“ větě, která vás dlouhé roky pronásleduje: “Lépe je mít na hlavě helmu rudoarmějce než žít v Brooklynu a živit se hamburgery...” Šlo o nadsázku nebo měla věta hlubší význam?

AdB: I když mě skutečně následuje, nikdy jsem ji nenapsal ani nepronosl. Zde je přesné znění před třiceti lety napsaného textu: „Mnozí se nesmíří s perspektivou budoucnosti, kdy si nasadíme helmu rudoarmějce – jde o děsivou představu. Na druhou stranu, nesmíme se smířit ani s vizí života obnášející požívání hamburgerů někde v Brooklynu (*Orientations pour des années décisives*, Labyrinthe, Paris 1982, str. 76). Pochopitelně jde o slogan. Měl jsem tím na mysli, že jsem se nepokládal za součást ani východního, ani západního bloku – oba jsem vnímal jako odlišné cesty ke zcizení lidské svobody. Ukazuje to, jak málo jsem věřil báchorce o „svobodném světě“ coby lacinému alibi pro americký imperialismus. Rozpad sovětského systému pak sehrál pozitivní roli v tom, že imperialismus se za něj nemůže nadále schovávat. Po tvrdé totalitě gulagů přišlo těstovité totalitářství politické korektnosti a zaujetí imaginace spotřebitelskými „hodnotami“. Nedokážu říct, co je horší.

NG: Média, která nám vnutila představu souboje bloků ve Studené válce, se nyní snaží o totéž s „křesťanským Západem“ a „muslimským Východem“.

AdB: Termín „Západ“ pozbyl veškerého významu. Jakkoliv je to pro fanoušky „střetu civilizací“ nešťastné, Západ nepředstavuje homogenní a sjednocený blok o nic víc než Východ. Pokud věříte, že islám například v Saúdské Arábii a Indonésii je totožný, zřejmě jste moc velký kus světa neprocestovali. Tzv. „odborníkům na islám“ – kteří citují hadíthy podobným způsobem, jako v dobách slávy *Revue Internationale* Monsignora Jouina citoval August Rohling Talmud – nemám co říct. Ještě absurdnější podívanou pak poskytují ti, kteří směšují džihádisty a muslimy, i když ti první masakrují ty druhé. Těm, kdo chtějí zakázat Korán, popřeju hodně štěstí. O své upřímnosti mě však přesvědčí teprve tehdy, až začnou volat po zákazu Bible (obsahující četné Boží výzvy k vraždám) a Epištol sv. Pavla (který vyhláší podřízenost žen a nařizuje jim zahalovat se – viz **1. Korintským 11, v. 5-10**) Míchat dohromady problematiku imigrace, islámu, islamismu a džihádismu je pak skutečně známkou intelektuální lenivosti.

Dnešním světem probíhají pouze dva zásadní zlomy. Jeden v muslimském světě – mezi šíity a sunnity a další mezi Evropou a USA, což jsou dva bloky s opačnými hodnotami a odlišnými zájmy – jak dokázali všichni teoretici geopolitiky od Mackindera po Spykmana. Podle Carla Schmitta se odvíjí světové dějiny v rytmu soupeření telurokratických a thalassokratických mocností. To v dnešní situaci odpovídá potenciální konfrontaci mezi americkou oceánskou mocí a kontinentálním blokem, sjednocujícím Rusko s Evropou. V brzké budoucnosti se to projeví viditelněji – prozatím lze konstatovat, že „horký mír“ nahradil „studanou válku“.

Poznámka:

1] „Pensée unique“ – Benoistem vytvořený francouzský termín s podobným významem jako politická korektnost.

Původní francouzská verze rozhovoru *Entretien avec Alain de Benoist: Les reniements du PC ne m'inspirent que du dégoût...* vyšla na Boulevard Voltaire dne 3. března 2013. Překlad pořízen z anglické verze *Alain de Benoist: The Disavowal of the French Communist Party Disgusts Me!* publikované na stránkách Open Revolt!